KÜÇÜK BİR İHTİMAL

HÜSEYİN KILIÇ

ÖTÜKEN

/ otukennesriyat

YAYIN NU: 2136
EDEBÎ ESERLER: 1076

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-756-1

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Halil Ziya Doğruöz

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Mahmut Doğan

Kapak Baskısı: CB Matbaacılık

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han Nu: 34 K: 5
Bağcılar-İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

İstanbul - 2024

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Hüseyin Kılıç: 1983, Ankara doğumlu. ODTÜ İşletme bölümünden 2006 yılında mezun oldu. Kamuda uzman olarak çalışıyor. İyi derecede İngilizce, orta seviyede Fransızca biliyor. İlk öykü kitabı *Şimdi Karşıya Geçebilirsiniz* 2022 yılında okurla buluştu. Öyküleri *Söğüt*, *Post Öykü*, *Varlık*, *Heceöykü*, *Olağan Hikâye*, *Öykü Gazetesi*, *Trendeki Yabancı*, *Lacivert Öykü ve Şiir Dergisi*, *Yük Edebiyat*, *İshak Edebiyat*, *Güfte Edebiyat*, *Öykümen* gibi birçok mecrada yayımlandı. *İshak Edebiyat 2020-2021 Öykü Seçkisi*'nin yanı sıra *Borçlu Olduklarımız, Umutları, Gelecekleri Çalınan İşçi Çocukların Öyküleri* ve *Dalında Öyküler* isimli kolektif kitaplara öyküleriyle katıldı. Çevrimiçi edebiyat dergisi *Yük Edebiyat*'ın kurucu ekibi içinde yer aldı. Ayrıca *Gerilla Telesatış: Müşterilerinizi Telefonda İkna Etmenin Yolları* ve *Moda Tasarımı* kitaplarını Türkçeye çevirdi. *Olağan Hikâye* ve *İshak Edebiyat*'ta öykü çevirileri yayımlandı. İstanbul'da yazmaya, çalışmaya, yazmaya çalışmaya devam ediyor.

İÇİNDEKİLER

DEDE 11
KOLTUK 27
ATATÜRK HER ŞEYİ BİLİYOR 33
BOL NANELİ 45
ARKADAŞIM AZRAİL 49
KOKU 55
ZEKİ METİN 71
KÜÇÜK BİR İHTİMAL 75
ÇANTADAKİ SIR 81
MIRMIR'A NE OLDU? 87
MICHAEL JACKSON'IN KÜLLERİNDEN DOĞAN ADAM 109
İŞPORTACILARA ÖLÜM 119
AH! 133
MELEKLER VE ŞEYTANLAR 141
DAHA 155

DEDE

Son yirmi yılımın sanırım yüzde seksenini iş yerinde, direkt ofisimde olmasam da işle ilgili bir şeyle uğraşarak geçirdim. O yüzden özellikle iş yerindekiler son zamanlarda bendeki değişim karşısında şaşkınlar. Bir yandan o mutsuz, huysuz ve kaba adamın gitmiş olması hoşlarına gidiyor aslında. Bir iki tanesi bunun esbabımucibesini doğrudan bana sorma cesaretini buldu. Lakin cevabımın konuyu geçiştirmek için olduğunu anlayacak kadar akıllı olduklarından ve eski hâlime dönmemden korktuklarından daha fazla üstelemediler. Daha çoğu ise arkamdan -iyi- konuştu ve cevap bulmaya çalıştı ama kulağıma gelen tahminlerin hiçbirinin -müdür olmanın iyi yanı bu, çoğu konuşma iyi de olsan kötü de olsan bir şekilde sana ulaşır- doğru olmadığını sanırım anlamışsınızdır.

Siz de merak ettiniz değil mi bu değişimin sebebini? Eğer vaktiniz varsa buyurun benim eve gidelim. Ben size bol köpüklü bir Türk kahvesi yapayım da onu içerken anlatayım tüm olanları. Yok yahu, vallahi kötü bir niyetim yok. Hem kahveyi de zaten makine yapacak. Bir kaşık kahve, bir adet küp şeker, bir düğme, biraz elektrik. O kadar. Sizi olay yerine davet ediyorum sadece. Eve çağırmam bu yüzden. Parkta yaşasaydım tüm bu olanları, oraya giderdik yani.

KOLTUK

Bundan üç ay öncesiydi. Şehr-i Âli'mizin pek kıymetli ve kudretli valisinin merkeze tayini çıktığında herkes çok şaşırmıştı. Zira Beyefendi üst üste üç ilçe kaymakamlığından başlayıp vali yardımcısı olduğu dört ve nihayet vali olduğu biri büyük (bizimki) üç şehirde her tayininde terfi addedilecek bir şekilde makamını daha yükseğe taşımıştı. İleride vekil olacağı, şansı yaver giderse bakan hatta başbakan bile olabileceği konuşulurken birdenbire merkeze alınması Beyefendi hariç herkesi şaşırtmış hatta ikbalini ve istikbalini bu valiyle yakın olmakta gören bazı eşrafın ve eşhasın kahrolmalarına sebep olmuştu.

Devletin işi ne biter ne de yarım kalır. Elbet yeni bir vali gelecekti gelmesine ama önce bir gideni yolcu etmek gerekiyordu. Şehrimizin valisi hemen açıklanmamıştı ve işler vekâleten yürütülecekti. Sabık valinin merkeze gitmeyi kendisinin istediği, zaten üniversite okuyan kızlarıyla Ankara'da yaşayan karısını özlediği konuşuluyordu. Karar çıkar çıkmaz Ankara'ya gitmesini o yüzden kimse yadırgamamış, nasıl olsa eşyalarını toplamaya geldiğinde vedalaşırız diye düşünmüşlerdi. İşte o sebeple şehirdeki devlet erkânının çoğu dokuz günlük Kurban Bayramı tatiline rağmen pazar günü en şık takım elbiselerini giyerek kalemleri ve şoförleriyle birlikte Beyefendi'nin Kartallı Tepe'de bulunan

ATATÜRK HER ŞEYİ BİLİYOR

Mutsuz musun? Çözemediğin problemlerin için ne yaptıysan, kime gittiysen işe yaramadı mı? Bir yandan da her ne kadar kabul etmek istemesen de artık günlük hayatın sorumlulukları tamamen senin üzerinde mi? Evet, koltuktan kalkıp su almak için mutfağa gitmek dâhil. Merak etme. Yalnız değilsin. Yani kimi kandırıyoruz, bal gibi de yalnızsın, sebepsiz yere arayabileceğin, aklına gelen saçma espriyi çekinmeden yapacağın bir kişi bile kalmamış çevrende ama bunu kastetmiyorum elbette. Mutsuz olan tek kişi sen değilsin, anlamında bir yalnız değilsin bu. Senin hikâyeni de anlatırım bir ara sevgili okur ama şu anda kast ajansından okur olarak temin edildiğin için kameralarımızı Halit'e çevirmemiz gerekiyor.

Bu Halit. O da mutsuz. İki yıllık sevgilisinden ayrılmış. Senden kötü olmasın sevgili okur ama o da kendisini bir haftadır bayağı kötü hissediyor. İki yılın çevresinde kimsenin kalmaması için yeterli bir süre olduğunu yeni yeni anlıyor dümbük! Amaan sanki Halit'i şikâyet etmek için gelmişim gibi oldu. Benim işim anlatmak, yargıyı başkası dağıtsın. Selma telefonlarını açmadıkça içindeki sıkıntı arttı arttı, patlamasına şu kadar kaldı. Birilerine anlatsa belki rahatlayacak. Bu fikir cumartesi gecesi aklına yerleşti ama çarşamba oldu hâlâ kendisiyle buluşmaya gönüllü bir arka-

BOL NANELİ

Bendeniz Veysel. Şoförüm ben. Yani sürücü. Yani ister bisiklet verin ister kamyon ister uzay mekiği, hepsini sürerim. Sadece helikopter ya da mekik gibi nispeten karmaşık araçların çalışma mekanizmasını çözmem biraz zaman alabiliyor. Çözmek zorundayım. Çözmesem ne olacak? Ekmek parası, çocuklara "Mekiğin anahtarını nereye takacağımı bilemediğimden işten kovuldum," diyemem ki. Hanım desen babasının yanında işe girmem için bulduğu hiçbir fırsatı kaçırmıyor. "Senin de baban değil mi?" diyor. Hele onunla hiç uğraşamam. Değil çünkü.

Tercan abinin yanında çalışıyorum üç yıldır. Ya da Tercan Baba'nın. Çok mübarek adam kendisi. Hem çalışkan hem hayırsever. Elinin değmediği kimse yok etrafında. "Yeter bu kadar, yatayım da olanı yesem bana da yedi kuşak torunumu da yeter," demiyor. "Biz çalışacağız ki biz kazanacağız," der. "Üçkâğıtçıya namussuza bırakmamalı her şeyi," der. Hanım bazen "Bırak o gece gündüz çalışsın, seni niye sürüklüyor?" dese de koskoca adam o kadar koştururken ben nasıl diyeyim "Eve gidip yatacağım," diye.

Bu yoğun koşturma sırasında başımıza bazen komik bazen garip şeyler de gelir hâliyle. En enteresanı ise geçen gün oldu. İki, belki üç gün önce Tercan Baba'nın emriyle gece yarısına kadar siparişlerin yüklenmesini bitirmek için dört bir koldan mesai yaptık. İş bitmişti ama biz de bitmiştik. Bildi-

KOKU

Ragıp Hoşodör Bey, kasketi, kareli ceketi, siyah yeleği, keten gömleği ve kahverengi boyun bağıyla Odör Parfümeri'nin Yönetim Kurulu Başkanı'nın, yani torunu Ragıp Kaya'nın odasındaki çerçevesinde tam karşıya bakıyor. Kırışıklarla dolu yüzünde hâlen *Bilinmedik bir koku yakalayabilir miyim? Bunun esansını hazırlayabilir miyim?* merakı var adeta.

Mösyö Hoşodör, Türkiye'nin ilk parfümörlerinden. "Birinci Cihan Harbi esnasında doğmuşum. Asker olan babam yalnız bir kez görebilmiş beni, o da ben altı aylıkken, sonra şehit olduğu haberi gelmiş. Annem öldüğünde ise hâlen meme emiyormuşum. Hiç kimse inanmasa da bu mesleğe girmeden önce bile babamın kesif tütün kokusunu ve annemin o mükemmel sütünün ekşi kokusunu net olarak hatırlardım," diyerek açıklıyordu kokuya olan yeteneğini.

Kendine Mösyö denmesini seven Ragıp Bey, genç Cumhuriyet'in ilk parfümörü olduğu için zaman zaman nostaljik haberlere konu oluyor. Lakin herkesin bildiği ve parfümlerini severek kullandığı Odör Parfümeri zor günler geçiriyor. Torun Ragıp şirketi kurtarabilecek bir keşif yapmanın heyecanıyla annesi Rayiha'yı şirkete çağırdı. Hem bir keşif var ortada hem de keşif içinde keşif. Kafanız karışacak biliyorum ama aslında bahse konu buluş gerçekten yapıldı mı yapılmadı mı Ragıp emin değil. Lokman Hekim'in ölüm-

ZEKİ METİN

Sadece bir imza almak için neredeyse bin kilometre gidip gelecektim. Her şeyde olduğu gibi bunu da benim üzerime yıkmışlardı da bir şey diyememiştim. Otogara gelmeden muavin çocuğa ilçe dolmuşlarının kalkış saatlerini sordum. Çoğu ilçeye saatte bir kalktığını ama benim gideceğim yerinkinin iki saatte bir olduğunu öğrendim. Birazdan varırdık otogara, belki yetişirdik. Ne kadar çabuk işimi halledersem o kadar iyi olacağını düşünüp umutlandım. On ikiye beş kalana kadar da saf gibi korudum ilçenin dolmuşuna yetişme umudumu. Bunun saflık olduğunu on ikiyi kırk geçe otogara girince ancak anlayabildim.

Artık dolmuşu kaçırmış olmanın rahatlığıyla çay ocağını buldum. Oturmamla çayımın gelmesi bir oldu. Küçükten bir çocuk "Buyur abim," deyip bırakıverdi küçücük bardaktaki acı çayı. Uslu uslu çayımı içip döndüğümde yapacaklarımı ya da üstüme yıkılacakları düşünürken arkamda oturanlardan birinin "Hiç mi şansı yaver gitmez bi adamın?" dediğini duydum. "Öyle bir niyetim yoktu fakat ..." yine de devamını merak edip kulak kabarttım. Allah affetsin ama birçoğunuz daha iyisini bulma hırsıyla şükür nedir unutmuş olsanız da benim gibiler şükre sarılmak için hep kendimizden daha kötüsünü ararız. Aradığımı bulma umuduyla dinlemeye başladım.

KÜÇÜK BİR İHTİMAL

I

Ve gitti. Beş yıl sürdü gitmesi ama sonunda gitti. Evden çıktı ve gitti. Hiç kimseye söylemeden gitti. Ben gördüm gittiğini. Gece üçte gitti. Taksiye bindi ve gitti. Kar yağarken gitti. Yeni aldığı spor ayakkabıları, üzerinden çıkarmadığı kot pantolonu, kırmızı kazağı, yeşil küpeleri, kırmızı paltosu ve bir türlü anlam veremediğim beresiyle gitti.

Giderken ağlamıyordu. Sadece üşüyordu ve taksinin bagajına valizini koymaya çalışıyordu. Taksi geldi ve o bindi ve gitti. Ne annesini düşündü giderken ne Aylin'i ne işini. Sadece gece üçte durağı aradı, taksi çağırdı ve gitti.

Beni de düşünmedi ve gitti. Ben aslında onun gittiğini bilen tek kişiydim ama o beni düşünmeden gitti. Işıklar yanmıyordu ve uyanık olduğumu ve apartmanın önünden gelen araba sesine bakmak için perdeyi araladığımı ve gelen arabanın onu götürmemesi için dua ettiğimi bilmeden gitti.

Her gün onu izlediğimi bilmeden, beş yıl önce her gün izlediği adamı düşünerek ve beni düşünmeyerek gitti. Annemi her gün annesinin yanına yollayıp her gün ne yaptığını öğrendiğimi bilmeden gitti. Anneme her gün, annesine onu sevdiğimi söylememesi için yemin ettirdiğimi bilmeden gitti.

ÇANTADAKİ SIR

Erkmen Tüzer'e ne oldu?
Örgü Çanta mübarek mi? Sihirli mi? Teknolojinin son harikası mı?

Bunları gerçekten yaşıyor muyuz yoksa bir *Hollywood* setinde miyiz?

Canlı yayında böyle bir prodüksiyonun maliyeti ne kadar?

Çantam yaza hazır, ben hâlâ tombulum yazısının sahibi olduğu iddia edilen Şeniz Erman nerede?

Milli Saraylar İdaresi açıklama yapacak mı? Çanta Erkmen Tüzer'e nasıl ulaştı?

Sorular, sorular, sorular…

Tüm sorulara cevap bulmamız imkânsız ama ileride bu vakayı araştıracak kişiler için mümkün olduğunca derli toplu bir hikâye anlatmaya çalışacağım. Önce hikâyenin ilk kahramanına bakalım. Kim bu Şeniz Erman?

Şeniz Erman altı ay önce birdenbire ortadan kaybolmuş bir vatandaşımız. Çiçeği burnunda bir mimar. Diğer hobilerinin yanı sıra işten arta kalan vakitlerinde örgü örmeyi seviyor. Örgülerini paylaştığı bir *Instagram* sayfası da mevcut. Son paylaşımı meşhur çanta. Altı buçuk ay önce yüklemiş fotoğrafı. Altında da herkesin bildiği gibi *Çantam yaza hazır, ben hâlâ tombulum* yazıyor. Çanta ortaya çıkana kadar sadece

MIRMIR'A NE OLDU?

Horrrrr...
Horrrr...
Horrrrrrrr…
Dı-dı-dı-dıt dı-dı-dı-dıt dı-dı-dı-dıt
Vaaaeeeaaağğuguh!

Merhaba! Daha doğrusu günaydın! Mırmır'ı bulduk biliyorsunuz değil mi? Selin'i takip etmiyorsanız da ya *Instagram*'da ya *Twitter*'da mutlaka önünüze düşmüştür. Kızımızı ne kadar çok sevsem de bir kedi fotoğrafı nasıl o kadar beğeniliyor anlamıyorum vallahi. Ama kimsenin bilmediği Mırmır'ın nasıl bulunduğu. Siz bakmayın karımın yazdıklarına. Neler neler oldu bir bilseniz.

Vaaaeeeaaağğuguh! Pardon. Çok güzel uyumuşum da üzerinize afiyet. Öyle -çok affedersiniz- hayvan gibi esnememin sebebi bu. Yoksa normalde ağzımı kapatırdım. Kusura bakmayın lütfen. Burada olmanıza şaşırmadım diye mi şaşırıyorsunuz? Son zamanlarda gördüklerimden sonra daha kolay kolay şaşırmam ben. Bir dinleyin bakalım şu hikâyeyi de sonra karar verin bana hak verip vermeyeceğinize. Olur mu?

Haydi bismillah. Besmele önemli, hem de öyle önemli ki anlatacaklarım bittiğinde belki de bazılarınız merakınızdan her adımda besmele çekerek yürüyeceksiniz, bazıları-

MICHAEL JACKSON'IN KÜLLERİNDEN DOĞAN ADAM

"Allahuekber."

Fatma düşünceli düşünceli bakıyor önündeki kalabalığa. Kalabalık dediysek kışın köyde kalan yirmi otuz erkek. Kadınlar geride, soğuktan korunmak için iyice birbirlerine sokulmuşlar. Hepsi başka bir şey düşünüyor. Şiddetli esen rüzgâr yüz kaslarını germiş, üzgün olmayanlar üzgün, üzgün olanlar daha üzgün, kahrolanlar üzüntülerinden taşa dönmüş gibi görünüyorlar. Kahrolan iki kişi var aslında: Fatma ve Zeliha. Fatma'ya her şey serbest. Sonuçta annesi. Zeliha ise iki çocuğuna rağmen Burhan'ı unutamamış. Sadece üzgün görünmesi gerekirken kahrolduğunu saklayamıyor.

Sefer öfkeli. Daha biraz önce iyi bildiğini ve hakkını helal ettiğini söylemesine rağmen doğru söylemediğini en iyi o biliyor. İçten içe mutlu bile. Bir yandan da aslında Burhan'ı hiç tanımadığını düşünüyor. Daha on bir yaşındayken köyden çıkmış kardeşi. Okusun, büyük adam olsun diye. Hiçbir kardeşinin ulaşamayacağı imkânlara kavuşmuş. Her yıl başka bir başarıyla geldikçe daha çok sevmişler Burhan'ı. Hem köylüler, hem evdekiler. Sefer'i hiç kimse sevmemiş. Kim sever öyle hırçın bir şeyi. O ancak kardeşlerinin peşinden koşsun, mal davar gütsün, birdenbire yatalak olan ba-

İŞPORTACILARA ÖLÜM

I

Bak zabıta geliyor
Selam vermiyor
Herkes ona bakıyor
Merak ediyor.

Böyle miydi bu şarkı? Değil miydi? Postacı mıydı o? Hehehe... Bakmayın güldüğüme... Hehehe... Postacıydı canım, ama ben işportacıyım. İşim porta, yolum volta. Al voltanı, topukla yavrum, topukla! Bakmayın böyle neşeli durduğuma, sıkıntı büyük. Sıkıntı büyük, ben küçük. Öyle diyorlar. Varsın desinler. Meslekten istifa ediyorum. Bir de şey yapacağım, şey… Eeee…Iııı… Neyse işte, şimdi onlar düşünsün.

Yok arkadaş! Artık yeter! Başlarım dutuna da ağacına da işportasına da tezgâhına da! Daha on altı yaşındayım yahu! On altı. İkide bir topuklamaya mı geldim ben bu dünyaya? Haydi, topukladım; para yok, pul yok, aş yok, ekmek yok... Kovalama be beni zabıta abi, gözünü seveyim kovalama! Yok anam babam yok, yüzüme bakan yok. Yaşam mı lan bu? Ulan İbo, beynimin içinde bağırmasana "Değil, zinhar değil!" diye. Bir bildiğimiz var bizim de elbette. Var ya. Bir işler var. Zor olacak ama er geç yapacağım. Yapacağım şey de sadece kendim için değil, babam ve bu işi yapan herkes

AH!

İnsanoğlu kıyametin böyle geleceğini hiç tahmin edememiştir. Dünyanın demeyeyim de insan ırkının sonunun böyle geleceğini. Bilseler yaparlar mıydı? İlginçtir, insan ırkının yok olup gittiği bu yedi numaralı dünyada bıraktığı sesleri dinlemeye başladığımdan bu yana en çok duyduğum cümlelerden birisi bu: "Bilsem yapar mıydım?"

Onlar zannediyorlarmış ki kıyamet, dev meteorların dünyaya düşmesiyle, gökyüzünün birdenbire aşağı inmesiyle, dağların taşların yerlerinden oynamasıyla, denizlerin okyanusların taşarak her yeri doldurmasıyla, güneşin tüm dünyayı cayır cayır yakmasıyla gelecekti. Hatta kıyamet gününün geldiğine hâlâ inanmayanlar kaçışacak, azgın dalgalardan, yakıcı ışınlardan, birdenbire peyda olan dev kayalardan önce birbirlerini ezecek ve kıyamet ânını göremeden öleceklermiş.

Ah!

Milyarlarca sesi kafan karışmadan dinlemek, hele yankılarından anlam çıkarmaya çalışmak ve onun sadece yüz yıl önce işittiğin bir sesin tekrarı olduğunu keşfetmek öyle yorucu ki… Tüm bu yorgunluğa rağmen insan ırkının kıyametinin nasıl olduğunu çözebildiğim için şu anda pek önemi kalmadı hiçbirinin.

MELEKLER VE ŞEYTANLAR

[Yüz kiloluk bir adam sandalyelerin arasından geçeyim derken önce elli kiloluk bir kadının ayağına bastı, sonra yaşlı bir teyzenin kucağına oturdu. Sandalye sesleri, çocuk ağlamaları, uğultular tüm ışıkların kapatılmasıyla bir anda kesiliverdi. Tam o anda birisi gürültüyle hapşırdı. Herkes kim bu densiz diye sağına soluna bakınıp söylenmeye hazırlanırken en öndeki spot ışığının yanmasıyla tekrar sustular.]

Saffet kötü bir insan. Artık. Çünkü kendisine bir söz verdi. Saffet söz verirse tutar. Dı. Şimdi son verdiği sözü tutmakla meşgul.

Saffet kötü bir insan. Çünkü Saffet alabildiğine inatçı. Dik kafalı. Tam bir keçi. Oldum olası. Kötü olmaya karar verdi ve oldu. Bu kadar.

Saffet iyi bir insan. Dı. Basit bir memur. Du. Hayat gayesi hayat gailesinden üstün. Dü. Birkaç yıl öncesine kadar. Şimdi gailesi hayat. Sadece yaşamak istiyor. Aklına gelmesinden bile korktuğu şeyleri yaşamak. Artık korkmuyor. Ne olursa olsun.

Bin dokuz yüz şu senesinde, bu şehirde doğmuş, o kadar kardeşiyle birlikte ailesinin binbir fedakarlığıyla üniversiteyi bitirmişti. Cinsine çekecek ya illa, o da anasından babasından duyduğunu görev belleyip vatana millete hayırlı olmak istemişti. Devlet babanın güvenli kollarında olmak

DAHA

Üzülerek bildirmek isterim ki eve girmeden önce ayakkabılarınızı çıkarmanız gerekiyor. Lale bu konularda biraz hassas. Anlıyorsunuz ya… Kahve maalesef yok bu kez. Makine de bozulmuştu zaten. Ne hikmetse Lale "O bana çarpıntı yapıyor, evde olunca da dayanamıyorum. Alma artık kahve mahve!" dedikten tam da bir gün sonra. Evet, mahve! Şu dünyada en çok sevdiğim şey. Üstelik her şeyin mükemmel gittiğini düşünürken öyle bir sinirlendi ki... Bira mı? Onu evlendikten sonra tamamen çıkardım ya hayatımdan.

Doğru, sizinle en son görüştüğümde Lale'yle nişanlanmak üzereydik. Nerde mi? Dedemi de alıp gitti. Baksanıza şu fotoğrafa! Dedemin ceketinin kırışık izi bile hâlâ orada. Ama kendi yok artık. Kahveyi de işte, ne bileyim belki gelir diye almıyorum. Korku mu? Ne münasebet canım. Benimkisi umut sadece. O da giderse ben n'apıyım kahveyi, değil mi? Ihlamur var ama isterseniz. Kendim topladım, kendim kuruttum.

Lale giderken dedemi de alıp götürünce babama anlatayım dedim derdimi ama nerdeee… Adam orada ölü gibi duruyor, hiçbir hareket yok. Biliyorum canım ölü olduğunu, siz bari hâlden anlayın. Kimse yok diye sizi çağırdım, siz de üzmeyin beni.

Sormayın sizden sonra başıma neler geldi neler.

…….

Eeee?